

af de privatboende Kvinders Lejligheder i nogle af vore Gader, hvor de bag røde Gardiner have deres oplyste Stuer hele Huset igennem og endelig de gennemsigtige Gardiner i Holmensgade. Der kunde sikkert fra administrativ Side gøres meget for at hindre denne Skiltning, men man gør det ikke og vægrer sig ved at slaa det fast i Loven, saaledes som af os foreslaaet. Naar jeg har talt om, at det andet høje Ting havde vanskeligt ved at finde et Standpunkt i denne Sag, mener jeg at være berettiget dertil. Jeg har ganske vist ikke overset den Bemærkning, Ministeren sigter til, at man, naar der skulde gøres nogen Forandring i det sanitære Tilsyn, vilde have det skærpet. Ja, det er rigtigt, jeg beklager, at Flertallet har bundet sig i den Henseende, men paa alle andre Omraader nøjes de med meget vage Udtalelser om, at de indse, det er galt, men det kan vel ikke være anderledes. Paa et enkelt Punkt, med Hensyn til Alfonsoerne, udtaler baade Flertallet og Ministeren sig ganske i Tilslutning til os, det vilde jo ogsaa være mærkelig andet, men der gøres dog ikke noget derved, og hvorfor? (*Justitsministeren* [Goos]: Fordi det er vanskeligt at præcisere.) . . . Ja, fordi man i de 3—4 Aar, som ere forløbne, siden Sædelighedskommissionen afgav sin Betænkning, ikke har kunnet beslutte sig til hverken at følge eller ændre det Forslag, som hele Sædelighedskommissionen med Justitarius i Højesteret i Spidsen havde formet og anbefalet. Hvis det ikke er Bevis for, at man er i Vildrede, ved jeg ikke, hvad der skal forstaaes derved. Hvad den Vending angaar, som har fundet Sted inden for Lægestanden, vil jeg nødig udtale mig videre derom, førend Resultatet foreligger offentlig. Jeg har ganske vist faaet tilsendt det indledende Foredrag af Dr. Pontoppidan, men jeg har sandt at sige ikke haft Tid at læse det, siden jeg fik det i Gaar. Kun saa meget tror jeg at kunne slaa fast, at Lægerne ønske et skærpet Tilsyn, men ganske vist fra deres egen Side, ikke fra Politiets, og der var jo overordentlig meget naaet, hvis man blot kunde faa Politiets Initiativ væk fra denne Sag. Det er det, den ærede Minister og jeg have vekslet Ord om ved tidligere Lejligheder, at faa Politiets Indblanding, Kontrol, Jagt og Vilkaarlighed bort, kort sagt faa Sædelighedspolitiet ud af Verden, fordi det er en Skandale, at vi have det. Det tror jeg ogsaa, Lægerne mene. Den højtærede Minister ryster paa Hovedet, og han kender maaske de faldne Udtalelser bedre end jeg.

Jeg kender dem kun fra et mundtligt Referat. Det faar altsaa staa hen. Men det synes, som om det høje Landstingsflertal af Politidirektør og Politimestre have ladet sig lede ind paa dette Standpunkt og bundet sig dertil i en Grad, som ganske vist meget strider mod, hvad man skulde vente selv fra den nuværende Regering og dens Tilhængere. Jeg sigter her ikke saa meget til den højtærede Justitsminister, om hvem jeg ikke tør sige, at vi have nogen Grund til at forbavses over hans Stilling i denne Sag, men jeg sigter til et andet Medlem af Regeringen, nemlig den højtærede Kultusminister, der baade i Landstinget og andetsteds har udtalt Anskuelse om denne Sag, som vanskelig kunne forenes med den af Regeringen og Landstingets Flertal indtagne Stilling.

Justitsministeren (Goos): Det er kun to Bemærkninger, jeg vil gøre til det ærede Medlem, som sagde, at man skulde flytte Tilsynet over til Lægerne fra Politiet. At opgive Politiets Medvirkning er en ganske upraktisk Tanke, thi det betyder kun, at Lægerne i samme Øjeblik blive Politi og maa udrustes med den Magt og Tvang, som forudsættes, for at det sanitære Tilsyn kan være effektivt. Med Hensyn til det andet Punkt, det ærede Medlem berørte, nemlig Kaserneringen, den Skiltning, som bestaar i, at et Hus beboes af prostituerede Kvinder, vil jeg bemærke, at det er et Spørgsmaal, som ikke løses ved, at man kaster sig over en enkelt Side af Forholdet, den maaske for de forbigaaende anstødelige Fremtræden af dette Erhverv, thi der er modstridende Hensyn, hvis Vægt man ikke kan lade ude af Betragtning, naar der er Tale om Skiltning. Det er et Spørgsmaal, der fremfor alt maa prøves, naar man skal vælge mellem Kasernering og Spredning, nemlig, om man ikke gør ondt værre paa forskellig Maade ved Spredning ikke blot for den mere omfattende Del af Befolkningen, som bliver forulempet derved, men fremfor alt ved det, som jeg anser for meget vigtigere end dette, at man ved en Spredning ikke kan opretholde det, som man kan opretholde, naar de prostituerede Kvinder bo i store Samlinger, nemlig at undgaa ikke Forargelse men Fordærvelse af Børn. Det er man fuldstændig magtesløs ligeoverfor. Naar en eller to Kvinder bo rundt omkring i alle Huse eller i store Masser af Huse, kan man ikke opretholde den Grundsætning, at umyndige Børn ikke maa findes i de Steder, hvor der bor saadanne Kvinder,